

Referat despre practicile cultice, religia si templele evreilor - a patra parte

Cum in primele timpuri ale vietii ebraice practicile cultice erau efectuate de capul familiei, tatal era cel care andeplinea si functiile (in formele lor pri mare) de preot. Pozitia preotului in societatea ebraica si functiile sale au variat de-a lungul timpului. De la inceput, sarcina sa a fost sa ingrijeasca de sanctuare, sa officieze ceremonia sacrificiului si sa interpreteze oracolele. Initial, functia de preot nu era ereditara, era independenta, neconditionata de apartenenta la un anumit clan sau familie. Dar mai tirziu, cum unul din triburi cel al lui Levi, caruia ii apartinuse si Moise s-a dedicat cu prefe rinta sacerdotiului, membrii sai au ajuns sa controleze tot mai mult sanctua rele din Israel, iar cuvintul "levit" a devenit sinonim cu preot. Foarte curand insa, chiar odata cu centralizarea cultului opera regelui Iudeei, Iosua (639-609 i.e.n.) levitii si-au pierdut pozitia independenta, raminand slujitori ai marelui preot al Templului din Ierusalim.

Dupa stabilirea triburilor ebraice in Israel si dupa ce ele s-au confederat, marele preot si-a asumat autoritatea centrala; clerul a ramas independent de autoritatea laica si i s-a impus acesteia prin prestigiul functiei sale. Dar odata cu constituirea regatului clasa sacerdotala a intrat in orbita puterii politice, subordonandu-i-se. Faptul acesta i-a scazut autoritatea in timp ce in schimb crestea tot mai mult prestigiul profetilor. Totusi, in epoca elenistica si in cea romana marele preot va fi investit in anumite perioade chiar cu functia suprema de sef al statului cand acesta traversa o perioada de criza.

Templele erau deservite de preoti, de ajutoarele lor si de sclavi. Pe langa temple erau si hierodulele. Dupa unii autori, prostitutia sacra imprumu tata de evrei de la canaaneeni, la care era practicata intens va fi combatuta incepand din secolul al IX-lea i.e.n. si continuind in cel urmator, si cu mai multa vehementa de Amos. Cu toate acestea, n-a disparut decat prin jurul anului 600 i.e.n., si nici atunci cu totul.

Sanctuarul cel mai important era Templul din Ierusalim, construit de regele Solomon. Nu era o constructie de mari dimensiuni (30 m lungime) dar era impunator, cu cele doua enorme coloane de bronz din fata intrarii, inalte de 12 m si impodobite cu capiteluri bogate in motive florale. Sala principala de 9 pe 18 m si inalta de 13 m era decorata cu panouri de lemn de cedru, sf incsi si pilastri in chip de palmier stilizati si cu zece candelabre de aur masiv, fiecare avind sapte luminari. In fund, o usa pazita de doua fapturi mitologice (heruvimi, asemenea sfincsilor), inalte de 5 m, ducea spre Sfinta Sfintelor o incapere fara lumina, continand un singur obiect: "Arca Aliantei" imbracata in aur, in care erau pastrate "Tablele Legii".